

Teza: brak odpowiedzialności radcy prawnego za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta

Radca prawny nie ma obowiązku weryfikacji faktów i twierdzeń podawanych przez klienta i nie ponosi odpowiedzialności za ich zgodność z prawdą, powinien jednak rozważyć, czy nie wzbudzają one oczywistych wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistością.

Sygn. akt WO-62/18

ORZECZENIE
z dnia 18 stycznia 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Karolina Szał, SWSD Wojciech Płóciennik (sprawozdawca)

Protokolant Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego K. S. (2) obwinionej o to, że:

swoimi działaniami polegającymi na wystosowaniu skargi na działalność Dyrektora Szkoły Podstawowej w D. do Biura Rady Miejskiej w W. z dnia 2.11.2015 r. i do Kuratorium Oświaty w P. z dnia 23.10.2015 r. naruszyła zasady etyki radcowskiej, godności zawodu poprzez przekazanie informacji, w sposób bezkrytyczny, do ww. instytucji, których nie powzięła osobiście

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 roku (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania obwinionej radcy prawnego K. S. (2) od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie o sygn. akt OSD 4/18

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie i uniewinnia obwinioną od popełnienia zarzucanego jej czynu
2. kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Poznaniu Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1200 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie radca prawny K. S. (2) została obwiniona o to, że swoimi działaniami polegającymi na wystosowaniu skargi na działalność Dyrektora Szkoły Podstawowej w D. do Biura Rady Miejskiej w W. z dnia 2.11.2015 r. i do Kuratorium Oświaty w P. z dnia 23.10.2015 r. naruszyła zasady etyki radcowskiej, godności zawodu poprzez przekazanie informacji, w sposób bezkrytyczny, do ww. instytucji, których nie powzięła osobiście, czym dopuściła się przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych jednolity tekst ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 21 lutego 2018 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Poznaniu po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego K. S. (2) uznał radcę prawnego za winnego popełnienia zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył jej karę dyscyplinarną upomnienia.

Jednocześnie obciążył obwinionego radcę prawnego K. S. (2) kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2000 zł.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd wskazał, że K. S. (2) składając skargę na Dyrektora Szkoły naruszyła przyjęte przez Krajową Radę Radców Prawnych zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zakresie należytej staranności w wykonywaniu zawodu oraz norm prawnych statuujących działanie zawodu określonych w ustawie o radcach prawnych oraz Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Zdaniem Sądu I instancji obwiniona korzystając z wolności słowa i pisma w sposób zdecydowany przekroczyła granice określone przepisami prawa i rzeczowej potrzeby, co doprowadziło do ujemnych następstw wobec Dyrektora Szkoły, która wskazała, że ucierpiał jej własny wizerunek, jak też wizerunek Szkoły. Jednocześnie Sąd wskazał, że obwiniona w złożonej skardze podnosząc informacje co do tego, że Dyrektor Szkoły mieszka w sąsiedztwie ojca dzieci jej Mandantki i że utrzymuje z nim kontakty towarzyskie i że to właśnie stało się podstawą do bezprawnego wpisania dzieci Mandantki obwinionej na listę uczniów Szkoły Podstawowej w D., w sposób zdecydowany przekroczyła granice określone przepisami prawa i rzeczowej potrzeby. Od powyższego orzeczenia obwiniona złożyła odwołanie zaskarżając ww. orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, prawa procesowego oraz błęd w ustaleniach faktycznych. Podnosząc powyższe zarzuty obwiniona K. S. (2) wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od stawianych jej zarzutów dyscyplinarnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje. Odwołanie obwinionej K. S. (2) zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie WSD zachowanie radcy prawnego K. S. (2) nie wypełnia znamion przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. WSD nie podziela ustaleń Sądu I instancji jakoby obwiniona w swoich skargach w sposób bezkrytyczny i kategoryczny przekazała informacje otrzymane od Mandantki D. G.. Obwiniona w złożonych skargach nie postawiła kategorycznego zarzutu wobec pokrzywdzonej, albowiem posłużyła się sformułowaniem „niewykluczone”. Nadmienić należy, że obwiniona informacje o znajomości ojca małoletnich dzieci z Dyrektorem Szkoły otrzymała od swojej Mandantki, co znajduje potwierdzenie w oświadczeniu Pani D. G. z dnia 26 czerwca 2018 r. (k.166). Powyższe oznacza, że obwiniona w kierowanych skargach mogła podać informacje uzyskane od klienta. W orzecznictwie przyjmuje się, że praca pełnomocnika warunkowana jest dużym stopniem zaufania do wiarygodności opinii i relacji uzyskiwanych od klienta. To na podstawie dostarczonych przez klienta dowodów lub dowodów pozyskanych dzięki informacjom przez niego przekazanych możliwe jest budowanie sensownej strategii prowadzenia sprawy. Niemniej jednak podstawowym obowiązkiem radcy prawnego jest obiektywne ocenianie dostarczanych przez klienta wiadomości pod kątem ich przydatności do prawidłowego reprezentowania interesów klienta. Radca prawny nie odpowiada jednak za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Zapis ten jest z pragmatycznego punktu widzenia bardzo potrzebny, gdyż nie zawsze da się zweryfikować wszystkie dowody czy twierdzenia uzyskane od klienta. Radca prawny nie ma obowiązku weryfikacji faktów i twierdzeń podawanych przez stronę i nie ponosi odpowiedzialności za ich zgodność z prawdą, powinien jednak rozważyć, czy nie wzbudzają one oczywistych wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistością. Obwiniona radca prawny wskazała, że z uwagi na fakt, że zarówno Dyrektor Szkoły, jak i ojciec małoletnich dzieci mieszkają w tej samej małej miejscowości, uznała powyższe informacje za prawdziwe. Ponadto podkreślić należy, że Dyrektor Szkoły pełni funkcję publiczną, która podlega ocenie. Każda osoba publiczna narażona jest na wystawienie swoich poczynań pod osąd opinii publicznej i winna liczyć się z krytyką swojego postępowania. Osoby pełniące funkcje publiczne są przez to bardziej narażone na krytykę i powinny być na nią bardziej od innych odporne. Ponadto wskazać należy, że obwiniona składając ww. skargi działała na korzyść swojej Mandantki D. G. w sprawie rodzinnej o ustalenie kontaktów z dziećmi. Powyższe spowodowane było zachowaniem Dyrektora Szkoły, która w odpowiedzi na pisma obwinionej nie wskazała podstawy prawnej przyjęcia dzieci do szkoły. Należy mieć na uwadze fakt, że w dniu 28 sierpnia 2015 roku, tj. w dacie złożenia przez ojca małoletnich dzieci prośby do Dyrektora Szkoły Podstawowej w D. o przyjęcie dzieci do szkoły z dniem 1 sierpnia 2015 roku nie obowiązywało jeszcze Postanowienie Tymczasowe Sądu z dnia 2 października 2015 roku w przedmiocie powierzenia tymczasowo K. Z. wykonywania bezpośredniej władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi. Powyższe oznacza, że obwiniona miała uzasadnioną podstawę do kierowania do Dyrektora Szkoły pisma o udzielenie informacji na jakiej podstawie prawnej i w jakich okolicznościach faktycznych małoletnie dzieci Mandantki zostały wpisane na listę uczniów z dniem 1 września 2015 roku, skoro tymczasowe postanowienie zostało wydane dopiero w dniu 2 października 2015

roku. Powyższe okoliczności nie powinny zostać pominięte w ocenie materiału dowodowego. Działania obwinionej w niniejszej sprawie ukierunkowane było na obronę interesów klientów i nie mogą stanowić deliktu dyscyplinarnego. Mając powyższe na uwadze, wskazać należy, że niniejsze postępowanie nie wykazało aby obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu. O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.